

Ruosteeseen rakastunut

Säv. N.N.
San. Risto Rantanen

Tyhjensin pankin,
vanhan ajopelin hankin,
josta uneksinut olin monta yötä.

Epäily vankin,
päättös tämä oli rankin.
Siitä koitui mittaamaton määrä työtä.

- * - * - * - * -

Töiden jälkeen miehet toiset lähtee kapakkiin
mutta minä sellaisesta tykkää en.
Meikä perjantaisin pukeutuukin haalariin
talliin hautaudun mä seuraan romujen.
On maailmani ruosteinen ja rasvainen.

Limusiinin nään jo niinkuin rakkausfilmissä
koivukujaa kruisaan alla auringon.
Vaikka ihmisten syynäävissä silmissä
siitä tehdä voisi pakkilaatikon.
Vain ruostekasa on se ihan toivoton.

Tämä rakkaus ei koskaan ruostu
Kun vasaralla romukasasta
kiiltävää ja sileen tasasta
kylkipeltiä näin valmiiks kootaan.

Tämä rakkaus ei koskaan ruostu
Se nyt vain on kovin likaista
ehkä vähän mielenvikaista
kun kohdistuu se vanhaan ruostelootaan.

Öisin hajonnutta moottoria rukkailen,
purkaa koitan, jakoavain kilahtaa.
Tietää vaimo että koskaan karkaa hukkaan en
kun mies varjon lailla talliin vilahtaa.
Hän sieltä ukon rasvaisen ain löytää saa.

Silloin tällöin tulee ilmi puutekohtia
ilman hankintoja hommat harhaan saan.
Lomakohteitakaan tarvitse ei pohtia
suunnistamme aina romutarhaan vaan.
Saan koslaan lopultakin kuntoon parhaimpaan.

Tämä rakkaus ei koskaan ruostu
Kun vasaralla romukasasta
kiiltävää ja sileen tasasta
kylkipeltiä näin valmiiks kootaan

Tämä rakkaus ei koskaan ruostu
Se nyt vain on kovin likaista
ehkä vähän mielenvikaista
kun kohdistuu se vanhaan ruostelootaan.

Joskus päättyy laskematon määrä raadantaa,
valmiin auton tuuppaan ulos tallista
Sitä verhon takaa vaimo salaa kurkistaa
Kehuja saan linjakkaasta mallista
On muiden arvostus niin kovin kallista.

Himokkaasti toiset autoain kun katselee
ajukoppani on vähän sekaisin.
Niinkuin hammastahnamainos vaimo säteilee.
Tunnit pitkät kavereille kuittasin:
”Tän pirssin joutessani vaan mä tekaisin.”

Tämä rakkaus ei koskaan ruostu
Kun vasaralla romukasasta
kiiltävää ja sileen tasasta
kylkipeltiä näin valmiiks kootaan

Tämä rakkaus ei koskaan ruostu
Se nyt vain on kovin likaista
ehkä vähän mielenvikaista
kun kohdistuu se vanhaan ruostelootaan.

Oon haaveeni mä täyttänyt
ja romut hyötykäyttänyt.

Tämä rakkaus ei koskaan ruostu
Se viedä voi mut satumaahan.
Mies unelmoida uskaltaahan
vaikkei käsittämään vaimo suostu.

Tämä rakkaus ei koskaan ruostu
Siitä lopulta saan olla ylpeä
Saan vielä kerran suosiossa kylpeä
kun on taival yksinäinen juostu.

ja vihdoinkin valmiiksi sain tän loistokaaran.